

F. V. köpönyege

2013 február 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Most, hogy ? is meghalt, azon gondolkodom, hogy élnek-e még a Kádár-kor kulturális politikájának irányítói (vagy prominens képvisel?i) közül. Egy-kett? talán még igen, onnan a valahai Blaha Lujza téri Sajtóház második emelete tájáról, a Népszabadság és a Kritika szobáiból, a Pártközponttól nem is beszélve.

(aligha van él? ember, aki tudná, hogy melyik ósztalista szerz?nk melyik könyvére utalva ezzel) és mi egyebet sem tud a szerz?r?l, az néhány lap után abbahagyja az olvasást. Érdetelen mondatok, érdetelen szerz?kr?l. Vagy kétszázötven–háromszáz könyvr?l beszél a kötet, hétr?l-hétre szemlélve azt, amit a szigorúan ellen?rzött kiadáspolitika jóváhagyott, és ennek az irtatlan könyvtömegnek a szerz?i közül a mai szakmabéli is jó, ha egytizednyire emlékszük. Azokról sincsenek Faragónak különösebb észleletei. (Legfeljebb olyan baromságok, mint amit például egy Mészöly-m? kapcsán talál papírra vetni: „ilyen utánérzéses és sematikus regényt... az ötvenes évek elején lehetett olvasni nálunk...”) Valahogy a lényeg maradt ki. Vagy mégsem?

Érdetelen szövegek, heti rutin termékek egy olykor-olykor még pozitív közleményeket is megkockáztató irodalmi lapban, ez áll egyfel?l (meg persze a szerkeszt?i „háttértevékenység”...) – másrészt meg valami elemi utálat, amivel az irodalmi élet „nyugtázta” Faragó jelenlétét. Szinte azt mondanám, „pártállástól függetlenül”. Soha sehol nem emlékszem, hogy irodalmi társaságban, legyen az bármilyen „vegyes”, megjelent volna, ki nem állhatták az írók, és alighanem gazdáik sem kedvelték. Meg is váltak t?le az els? adandó alkalommal. Megváltak t?le magától, de úgy, hogy maradni tudott mondataival, s fog maradni halála után is.

Az nem több tünetnél, hogy élete kései szakaszában miket írt a rendszerváltozásról, miután „önjelölt figurák összeültek egy kerekasztal körül”, hogy „egy múzeumigazgatóról kitalálták, legyen ? a miniszterelnök” – Istenem, Antall József és Faragó...

Ami Faragó „halhatatlanságának” záloga, az nem más, mint zsigeri nemzetellenessége. És erre – úgy látszik – mindig van piaca a balliberális oldalnak. A balnak is, meg a liberálisnak is. Majdnem ötven éve írta le, amit oly sokszor hallunk innen és onnan, Brüsszelt?l a Jókai utcáig, és a Mérleg utca szétszórt hadaitól: „Büszkének lenni magyarságunkra, korántsem egyértelm?en pozitív érzés. Magában hordozza az elkülönülés, a magyar specifikumok aktualizálásának, a más népek iránti ellenszenv veszélyeit.” Mi minden s?r?södik néhány ilyen, odavetett pár szóban az egyik érdetelen könyvszemléjében: „nagyobb egészségére vált a cseh népnek”, hogy Svejkkal „tudta le” az els? világháborút, míg a „mi népünknek Gyóni Géza verseit szavalták a fülébe...” Jól jön ez ma is, csak éppen Faragó nem kell hozzá.

Egyszer valamikor a kilencvenes években azt találtam írni egy cikkét olvasván, hogy Faragó „a nemzet rágalmozója”. Felhívott és „elégtételt” követelt. Mert ha nem... Máig sem tudom, mivel fenyegetett meg. Igaz, már akkor sem érdekelt.

Említett cikke alighanem a Magyar Hírlapban jelent meg. Ennek ellenére, azt azért nem mondanám, hogy „kollégától búcsúzunk”.

Alexa Károly - magyarhirlap.hu

Ajánló

